

Sevginin Gücü

– Ülkü AHISKA · 03 Haziran 2014

SEVGİNİN GÜCÜ

Otobüs yolcuları elinde beyaz bir baston taşıyan genç ve güzel kadının otobüse binisini içten gelen bir sempati ile izlediler..

Basamakları geçti. Bos olduğu söylenen koltuğu el yordamı ile buldu. Oturdu.. Çantasını kucağına aldı. Bastonu koltuğa yasladı. 34 yaşındaki Susan, bir yıldır görmüyordu. Bir yanlış teşhis sonucu görmez olmuş, birden karanlık bir dünyanın içine düşmüştü. Öfke.. Kızgınlık.. Kendine acıma..

Hayatta tek dayanağı artık kocası Mark'tı.. Mark hava kuvvetlerinde subaydı. Susan'ı bütün kalbi ile seviyordu. Susan gözlerini kaybedince, Mark karısının içine düştüğü umutsuzluğu hemen fark etmişti. Ona yeniden güç kazanması, kaybettiği kendine güvene yeniden sahip olması için yardım etmeliydi. Susan gene kendi kendine yeterli olduğuna inanmalı, kimseye bağımlı olmadan yaşayabilmeliydi.

Sonunda Susan'ı isine dönmeye ikna etti. Peki ama evden işe nasıl gidecekti?.. Genelde otobüsle giderdi. Ama şimdi koca kenti bir uçtan ötekine tek başına geçmekten korkuyordu. Mark her sabah onu arabası ile işe bırakmayı önerdi. Kendi işi tam aksi yönde olduğu halde.. İlk günler Susan kendini rahat hissetti. Mark da,

"Görmüyorum, artık hiçbir işe yaramam" diyen karısını çalışmaya başlattığı için mutluydu. Ama bir süre sonra Mark işlerin iyi gitmediğini fark etti. Başkasına bağımlı yaşamın Susan'ı mutlu etmesi mümkün değildi. İşe eskiden olduğu gibi kendi başına otobüsle gitmeliydi. Ama Susan hala o kadar hassas, o kadar kırılğan, o kadar öfkeliydi ki.. Ne yapabilirdi?.. "Otobüs" lafı ağzından çıkar çıkmaz, Susan öfkeyle haykırdı..

"Nasıl yaparım?.. Görmüyor musun ben körüm!.. Nerde olduğumu nerden bilirim, nereye gittiğimi nasıl anlarım.. Galiba sana ağır gelmeye başladım, beni başından atmaya çalışıyorsun.."

Duydukları Mark'ın kalbini fena halde kırdı. Ama ne yapacağını biliyordu..

"Her sabah ve akşam otobüsünü arabamla takip edeceğim. Sen bu yolculuğu tek başına yapmaya hazır olana dek sürecek bu.."

Tam iki hafta Mark, Susan'ın otobüsünün arkasından gitti.. İki hafta boyu karısına görme dışındaki duyularını nasıl kullanacağını anlattı. Özellikle duymanın pek çok sorunu çözeceğini izah etti. Kulakları ona nerede olduğunu söyleyebilirdi. Yeni yaşam tarzına alışmasına yardımcı olabilirdi. Otobüs şoförü ile ahbab olursa, her şey kolaylaşır, şoför her gün ona önde bir yer bile ayırırdı.

Nihayet Susan, yolculuğu tek başına yapmaya hazır olduğunu hissetti.

Pazartesi sabahı geldi.. Ayrılırken, otobüsünün geçici eskortu kocasına, hayattaki en büyük dostuna sarıldı.. Gözleri yaşla doluydu Susan'ın.. Kocasına öyle teşekkürle doluydu ki.. Onun sabrı, sadakati, desteği ve sevgisiyle umutsuzluk uçurumundan nasıl çıkmış, nasıl yeniden hayata dönmüştü.. "Allahısmarladık" dedi kocasına ve uzun zamandan beri ilk defa ters yönlerde yola çıktılar. Pazartesi.. Salı.. Çarşamba.. Her gün mükemmel geçti Susan için.. Kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Yapıyordu.. Başarıyordu.. Tek başına başarıyordu.. Kendi kendine gidip gelebiliyordu iste..

Cuma sabahı, Susan her günkü gibi otobüse bindi.. Ofisinin karşısındaki durakta inerken bilet parasını uzattı şoföre.. "Sizi kıskanıyorum bayan" dedi, şoför..

Susan şoförün başkasına hitap ettiğini düşündü.. Bir körün gıpta edilecek nesi olabilirdi ki?.. "Neyimi kıskanıyorsunuz benim" diye sordu şoföre..

"Sizin kadar sevilme, sizin kadar şefkat ve sevgiyle korunmak çok hoş bir duygu olmalı bayan" dedi şoför..

"Nasıl yani" dedi, Susan.. "Bir haftadır, her sabah yakışıklı bir subay kösede duruyor ve siz otobüsten inene kadar izliyor. Yolu kazasız geçmenize bakıyor, ofisinize girene kadar oradan ayrılmıyor. Sonra size bir öpücük yolluyor, elini sallıyor ve yürüyüp gidiyor. Siz çok talihli bir kadınsınız bayan.."

Mutluluk göz yaşları Susan'ın yanaklarından akmaya başladı. Ve birden hatırladı.. Mark'ı hiç görmüyordu ama, bir haftadır yanında olduğunu hem de öyle kuvvetli hissediyordu ki..

Talihli, gerçekten çok talihli idi. Öyle bir armağan vermişti ki ona hayat, görmekten daha değerliydi.. Bu armağanın varlığına inanması için görmesi gerekmiyordu. Sevginin aydınlatmayacağı hiçbir karanlık yoktu çünkü..

Kalplerinizdeki sevgi duygusu daim olsun okurlarım.